

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ JEANNE LANDRE

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΔΙΝΑΣ

ΤΥΧΗ, φτωχή Δίνα!...
 'Η φρίξες δὲν φάνηκε καθόλου στοργική μητέρα γι' αὐτήν. Ἀπεναντίας, τῆς φρέθηκε σάν μιὰ ἀπονη μητριά. Δὲν τὴν σπόλασε μὲ καμιὰ χάρι, μὲ καμιὰ ὠμορφιά. Δὲν τῆς ἔδωσε οὔτε ὄραιο σῶμα, οὔτε ὀμορφο πρόσωπο. Τὸ μόνον καλὸ ποὺ τῆς εἶχε δώσει, ἦσαν ἓνα ξηγάρια μάτια πολὺ γλυκά, πολὺ ἐμφρωστικά. Μὰ ὅλα τ' ἄλλα, σῶμα, μίτη, μέτωπο, σῶμα, χέρια, πόδια, ἦσαν τόσο ἀκανόνιστα, τόσο ἀχαρὰ, τόσο ἀσχημα!...
 "Ὅλοι φρόνιζαν τὴ Δίνα: τὸ «Ἀσχημοκόριτσος».

Κι' ἡ φτωχὴ εἶχε συνηθισθεῖ περὶ σ' αὐτὸ τὸ ὄνομα. Καὶ δὲν τῆς ἔκανε καὶ τόσο ἐντύπωση. Εἶχε συνηθισθεῖ νὰ εἶνε ἀσχημὴ καὶ νὰ τ' ἀκούη αὐτὸ ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον.

"Ὅμως ὅταν ἔγινε εἰσὸς χρόνον, τὸ «Ἀσχημοκόριτσος» ἄρχισε νὰ λιπατά γιὰτὶ δὲν ἦταν ὀμορφή. "Ὁ, δὲν ἤθελε νὰ εἶνε καὶ πολὺ ὄραια. Νά, θὰ τῆς ἔφτανε νὰ ἦταν λίγο νόστιμη, σάν μερικὰ κορίτσια τῆς ηλικίας τῆς. Τότε θὰ τῆς γλυκομιλοῦσε ὁ Ἐρνέστος καὶ θὰ καταδεχόταν νὰ τὴν προσκαλῆ νὰ χορτίει μαζί του.

'Ο Ἐρνέστος, ἦταν τόσο ὄραιος, ὅσο ἡ Δίνα ἦταν ἀσχημὴ. Εἶχε ἓνα κορμὶ χυτὸ σάν τὰ κορμὰ τῶν ἀρχαίων θεῶν, καὶ τὸ πρόσωπό του ἀχνοβολοῦσε ἀπὸ τὴν πολλὴ ὀμορφιά. Τὰ μάτια του ἔλαμπαν σάν φωτερὰ ζωντανὰ σμαράγδια, τὸ στόμα του ἦταν τὸ ὀραϊότερο στόμα τοῦ κόσμου, καὶ ἡ φωνὴ του εἶχε μιὰ παρὰξενη γλύκα, ποὺ μεθοῦσε τὶς καρδιὲς τῶν γυναικῶν.

Κι' αὐτὸν τὸν ὄραιο, τὸν χαριτωμένο, τὸν θαυμαστὸ ἄνδρα, αὐτὸν ποὺ ἦταν ὁ χαδεμένο τῶν ὀραϊότερων γυναικῶν, τόλμησε νὰ τὸν ἐρωτευθῆ ἡ Δίνα, τὸ «Ἀσχημοκόριτσος».

Τί ἔφταιγε ἡ φτωχὴ;
 Τί ἔφταιγε ἂν τὸν ἀγάπησε;
 Ἦταν τόσο ὄραιος, τόσο χαριτωμένος!
 Κι' ἡ φρονὴ του, ἡ γλυκερὰ χαϊδευστικὴ του φωνή, μεθοῦσε καὶ τὴν καρδιά τῆς Δίνας, ὅπως καὶ τὶς καρδιὲς τῶν ἄλλων γυναικῶν.

Μὰ ἡ Δίνα δὲν τὸν ἀγαποῦσε μόνο σάν ἓναν ὄραιο ἄνδρα, τὸν ἀγαποῦσε συγχρόνως σάν Θεό.

Ἦταν γι' αὐτὴ κατὰ τὸ ἀφίπαστο, κατὰ τὸ ἰδανικό, τὸ θεῖο. Καὶ γι' αὐτὸ, ποτέ τῆς δὲν πόλημος νὰ ὀνειρευθῆ πὼς ἦταν δυνατόν νὰ τὴ σφίξῃ μέσα στὴν ἀγκαλιά του ὁ Ἐρνέστος. Ποτέ!... Πὼς ἦταν δυνατόν, αὐτὸς ὁ θερὰ ὄραιος, νὰ ποθήσῃ, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμή, μιὰ τόσο ἀσχημὴ γυναίκα;

Ἄστος, ὅταν τὸν ἔβλεπε κάθε τόσο νὰ μιλάη γλυκὰ μὲ καμιὰ νόστιμη γυναίκα, πο-νοῖσε βαθεῖα κ' ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ τῆς:

«Θεὲ μου, γιατί μ' ἔκανες τόσο ἀσχημη;»

Ἡ Δίνα δὲν εἶχε περὶ σὲ κανένα πὼς ἀγαποῦσε τὸν Ἐρνέστο. Εἶχε κρυμμένο μέσα στὰ βάθη τῆς καρδιάς τῆς τὸ μυστικὸ τῆς, ἀδιάρρο καὶ κάποτε βιασμένο. Αὐτὸ τῆς ἄρρωστο...

"Ὅταν τῆς ἔλεγε: «—Καλημέρα» ὁ ἀγαπημένος τῆς, ἡ Δίνα ἦταν προσηλωμένη. Ἡ ἡμέρα τῆς φαινόταν γεμάτη φῶς, κ' ὅταν ἀκούη τὸ σύννεφρα σκέπαζαν βαρεῖα τὸν οὐρανὸ.

Πολλὲς φορές, ἡ φίλες τῆς ἔβλεπαν σκεπτικὴ καὶ ὀνειροπόλο τὴ Δίνα καὶ τὴν πείραζαν καὶ τὴ ρωτοῦσαν:

—Μήπως εἶσαι ἐρωτευμένη, Δίνα;
 Κι' ἐκεῖνη, προσπαθώντας νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴ τῆς, ἀπαντοῦσε:
 —Τί λέτε!... Ἐγὼ ἐρωτευμένη; 'Ο Θεὸς νὰ φυλάξῃ!... Ὅθ' ἦταν πολὺ ἀστεῖο νὰ ἐρωτευθῶ ἐγώ, τὸ «Ἀσχημοκόριτσος».

"Ἦθελε νὰ εἶνε πάντα μόνη, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ δίνεταί ἀνετα στὴ μυστικὴ ἐρωτικὴ τῆς ἔκσταση.

Τὸ μυστικὸ τῆς σιγά—σιγά ἔγινε ἡ δυνάμη τῆς, ἡ χαρὰ τῆς, ὁ θρακυρὸς τῆς. Τῆς φαινόταν, ὅτι ἂν τὸ ἔλεγε σὲ κανένα, θὰ ἔχανε

τὴν ἴδια τῆς τὴ ζωή.
 Καὶ περνοῦσε ἔτσι ὁ καιρὸς.
 Ὅταν μιὰ μέρα, κάποια φιλὴ τῆς εἶπε στὴ Δίνα, ἐντελῶς ἔξαφνα, ἐντελῶς ἀνέλπιστα:

—Ξέρεις, Δίνα; 'Ο Ἐρνέστος ἀρραβωνιάζεται.
 Ἡ Δίνα ἔγινε γλομὴ σάν νεκρή, ἔβαλε τὸ χερὶ τῆς στὴν καρδιά τῆς, σάν νὰ ἤθελε νὰ συγκρατήσῃ τὴ ζωὴ ποὺ τῆς ἔφευγε, κ' ἔλεγε κατὰ λιποθυμισμένη.

"Ὅταν συνήλθε, εἶδε ἓνα σοφὸ πρόσωπο μαζεμένο γύρω τῆς νὰ τὴν κυττάζουν μὲ οἴσιο καὶ μὲ κάποια εἰρωνεία.

"Ὅλοι αὐτοὶ μάντευαν περὶ τὸ μυστικὸ τῆς. Εἶχε προδοθεῖ!...
 Κι' ὡς τὸ βράδυ, ὅλη ἡ μορφή πόλις ἔξερε, ὅτι τὸ «Ἀσχημοκόριτσος» ἦταν ἐρωτευμένο μὲ τὸν Ἐρνέστο. Κι' ὅλοι—ὅλοι γελοῦσαν εἰς βάρος τῆς.

Μὰ πὼς πολὺ ἀπ' αὐτοὺς γέλασε ὁ Ἐρνέστος, ὅταν τὸμαθε. Καὶ μαζί του γέλασε κ' ἡ ἀρραβωνιαστικὰ του, ἡ ὄραια Ροζίνα.

Τὸ «Ἀσχημοκόριτσος» δὲν ἄκουγε τοῦρα περὶ παρὰ εἰρωνείας, ὑπανημοῦς, λόγια γεμάτα πίκρα καὶ χωρειακά.

Κι' ἡ μητέρα τῆς ἀκόμη ἡ ἴδια τῆς εἶπε μιὰ μέρα:
 —Εἶνε τρέλλα ν' ἀγαπᾷς τὸν Ἐρνέστο.

Ἦταν τρέλλα ἀλήθεια. Μὰ τί ἔφταιγε αὐτὴ; Τί ἔφταιγε ἡ φτωχὴ ἡ Δίνα; Ἦθελε νὰ μὴν τὸν ἀγαπᾷ περὶ, μὰ δὲν μποροῦσε νὰ κινήσῃ τὴν ἀγάπη τῆς, δὲν μποροῦσε...
 Καὶ μιὰ μέρα... Μιὰ μέρα, καθὼς ἡ Δίνα πῆγαινε μόνη, κοντὰ τὸ βράδυ, στὴν ἔξοχον, συνάντησε ἔξωφρα στὸ σπήνιμο τοῦ δρόμου τὸν Ἐρνέστο, μόνον κ' αὐτὸν.

Ἡ καρδιά τῆς χτύπησε δυνατὰ, πολὺ δυνατὰ. Ἡ ἀνάσα τῆς κόπτεσε...
 Κι' ὅταν ὁ Ἐρνέστος στάθηκε ἔξωφρα μπροστά τῆς, ἡ φτωχὴ ἡ Δίνα νόμισε, ὅτι θὰ λιποθυμοῦσε. Μὰ δὲν λιποθύμησε. Κι' ἄκουσε τὸν Ἐρνέστο νὰ τῆς λέη:

—Δεσποινὲς Δίνα... Γιατὶ δὲν ἀπαντᾷτε στὸν χωρειακό μου; Δὲν ἀκούσατε ποὺ σὰς εἶπα καλημέρα;

—Καλημέρα σας, ψιθύρησε ἡ Δίνα καὶ ξεκίνησε νὰ φύγῃ.

—Μὴ φεύγετε, τῆς εἶπε ὁ Ἐρνέστος. Θέλω νὰ μείνῃ λίγην ὥρα μαζί σας. Τί ὄραια ποὺ εἶνε τὰ μάτια σας!...

Καὶ τὴν κυττάζε γλυκὰ κατὰμάτια.
 Ἡ Δίνα μέθισε ἀπὸ χάρι. Ἦξερε πὼς τὸ μόνον ὄραιο ποὺ εἶχε, ἦσαν τὰ μάτια τῆς. Καὶ χαμογέλασε.

—Ναί, εἶνε ὄραια τὰ μάτια σας, εἶπε πάλι ὁ Ἐρνέστος. Μὰ δὲν εἶνε μόνον τὰ μάτια σας ὄραια. Εἶνε ὄραιο καὶ τὸ στόμα σας. Εἶσατε πολὺ ὄραια, δεσποινὲς Δίνα!...

Ἡ Δίνα ἔνοιωσε ἓναν δυνατὸ λόγον στὴν καρδιά. Κατάλαβε, ὅτι ὁ Ἐρνέστος τὴν εἰρωνεύεται.

Καὶ θέλησε νὰ φύγῃ, νὰ φύγῃ μακριὰ ἀπὸ τὸν φυλάροστο, τὸν ἐπαύλοιο, τὸν σκληρὸ αὐτὸν ἄνδρα. Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ κινήσῃ ἓνα βῆμα. Ἔτριψε ὅλη καὶ παρ' ὅλο τὸν λόγον ποὺ ἀισθανόταν γιὰ τὰ εἰρωνικά λόγια του, ἔνοιωσε τὸν ἑαυτὸ τῆς αἰχμάλωτο τῆς γοητείας του. Ἦταν τόσο ὄραιος πάντα, ἂν καὶ σκληρός, καὶ ἡ φωνὴ του ἦταν τόσο γλυκερὰ, ὅσο εἰρωνικά κ' ἂν ἦσαν τὰ λόγια του.

—Λοιπὸν, ἔξωκολούθησε ὁ Ἐρνέστος, γιατί δὲν μοῦ μιλάτε; Μοῦ εἶπαν πὼς μ' ἀγαπᾷτε. Δὲν εἶνε ἀλήθεια; Εἶνε ψέμμα; Διάβολο!... Τότε ἄδικα ἔτρεψα ἡ καμμένη μου ἡ ἀρραβωνιαστικὰ.

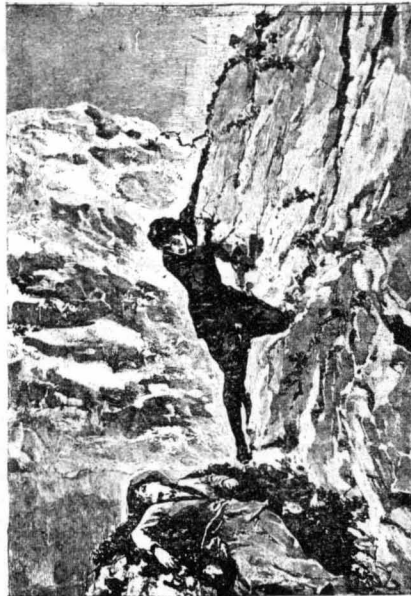
Ἄστος, ἂν τὸ ἤξερα ἀπὸ πρῶν, δὲν μ' ἀγαπᾷτε, δὲν θ' ἀρραβωνιάζομαι μὲ τὴ Ροζίνα.

Ἡ Δίνα, μεθυσμένη πάντα ἀπ' τὴ φωνὴ του, φώναξε:
 —Ναί. Σὰς ἀγαπᾷ!... Σὰς ἀγαπᾷ, κ' ἄς εἶστε ἔσετε τόσο ὄραιος κ' ἐγὼ τόσο ἀσχημη... Σὰς ἀγαπᾷ κ' ἄς μὲ εἰρωνεύεστε...
 Ἔτριψε ὅλη τὴ στιγμή αὐτὴ. Ἦταν ὄραια, θὰ μποροῦσε νὰ πῆ κανεὶς.

Κι' ὁ Ἐρνέστος, μὴν ξεροντας καλὰ—καλὰ τί νὰ κινήσῃ, τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του. Καὶ σάν νὰ τὸν μαγνήτισε τὸ φτωχὸ ἐκεῖνο ἐρωτευμένο κορμὶ, σάν νὰ ἔχμασε τὴν ἀσχημία του στὴ θερμότη του ἐπαρῆ, τὸ ἐσφιξε ἐπάνω στὸ στήθος του κ' ἔσκιψε καὶ φίλησε τὰ ἀσχημία, τὰ δροσερὰ καὶ κόκκινα χεῖλη τῆς Δίνας, τὰ δόλτρομα ἀπὸ τὸν πόθο καὶ τὸν ἔρωτα.

Κι' ἡ Δίνα, ξεχνώντας κ' αὐτὴ τὰ πάντα, τοῦ ἀνταπέδωσε τὸ φίλημα τοῦ.

Κι' ἦταν τὸ φίλημα ἐκεῖνο μιὰ ἀτέραντη στιγμή εὐδαιμονίας γιὰ

Εἶδε πάνω σ' ἓνα βράχο τὸ φτωχὸ σωματίκι τῆς Δίνας, συντριμμένο, χωρὶς πνοὴ ζωῆς!...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΗΘΟΠΩΝ

Η ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΜΙΑΣ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΔΟΣ ΜΟΔΙΣΤΑΣ

(Σελίδες απ' τὸ βιβλίον τῆς λαίδης Ντάφφ Γκρόντον «Διακρίσεις καὶ Ἀδιακρίσεις»)

ΑΝΕΝΑΣ μεγάλος ἄνθρωπος δὲν ἔχει μυστικά απ' τὸν καριέρον του καὶ καμιὰ γυναίκα απ' τὴ μοδίστα της, λέει ἓνα παλιὸ λαϊκὸ γνωμικόν. Γι' αὐτὸ καὶ τ' Ἀπονημονεύματα ποὺ ἐξέδωκε τελευταία ἡ διάσημη Ἀγγλίς μοδίστα λαίδη Ντάφφ Γκρόντον μὲ τὸν τίτλον «Διακρίσεις καὶ Ἀδιακρίσεις», εἶνε απ' τὰ πὺ ἐνδιαφέροντα βιβλία ποὺ βγήκανε τὸν τελευταῖον καιρὸ.

Ἡ λαίδη Γκρόντον ἀνίρει σὲ μιὰ απ' τίς γνωστότερες οἰκογένειας τῆς Ἀγγλίας. Εἶνε ἀδελφὴ τῆς ἑκατοντῆς συγγραφέως Ἐλννορ Γιλντ καὶ οὐγγυοῦ τοῦ λόρδου Ντάφφ Γκρόντον.

Ἦταν νέα ἀκόμα ὅταν ἔχασε τὸν ἀντρα της.

Κι' ἐπειδὴ βροθήκε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ κυριολεκτικῶς ξετιναγμένη οικονομικῶς, ἀναγκάστηκε νὰ ἐργασθῆ γιὰ νὰ συντήρησῃ τὸν ἐαυτὸ της καὶ τὸ μικρὸ κοριτσάκι της. Σκέφτηκε τότε νὰ ἐκμεταλλεθῆ τὸ καλλιτεχνικὸ γούστο ποὺ εἶχε, καὶ ἴδρωσε στὸ Λονδίνον ἓνα μοδιστράδικο πὺ πὺλ γρήγορα, χάρις στίς γνωμομίε της, γίνικε ἓνα απ' τὰ μεγαλύτερα καὶ ἀριστοκρατικότερα τῆς ἀγγλικῆς πρωτεύουσας. Ἀργότερα ἀνοίξε καὶ δὺ ὑποκαταστήματα, ἓνα στὸ Παρίσι καὶ ἓνα στὴ Νέα Ὑόρκη, τὰ ὁποία ἀποκτήσανε ἐπίσης μεγάλη πελατεία μετὰ τῆς ἀνωτέρας κοινωνίας τὸν δύο αὐτῶν μεγαλοπόλεων.

Ἡ λαίδη Ντάφφ Γκρόντον εἶνε ἡ τακτικὴ μοδίστα τῆς βασιλείσσης τῆς Ἀγγλίας καὶ ὅλων τῶν θηλυκῶν μελῶν τῆς ἀγγλικῆς βασιλικῆς οἰκογενείας, τῆς βασιλείσσης τῆς Ἰσπανίας καὶ τῶν κοριτσιῶν της, καὶ πολλῶν ἄλλων πρῶην καὶ νῦν βασιλισσῶν καὶ πριγκιπισσῶν τῆς Εὐρώπης. Ἐξ ἄλλου, μετὰ τῶν πελατριῶν της ἦσαν κατὰ καιροῦς καὶ ἡ πὺ ἑκατοντῆς καλλιτέχνιδες τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς, ὅπως λόγον χάριν ἡ Σάρα Μπερνάρ, ἡ φημισμένη Ἑλλεν Τέρου ποὺ δικαίως ἔθεορεῖτο ἡ Δούξ τῆς Ἀγγλίας, ἡ Γκάμπυ Ντελός, ἡ Μαίρη Πίκφορντ, ἡ Ἰσιδώρα Ντοῦγγαν καὶ ἓνα σοφὸ ἄλλες.

Γιὰ τὴν καθέμιὰ απ' αὐτές ἡ λαίδη μοδίστα διηγεῖται στὸ βιβλίον της περιεργά, ἐνδιαφέροντα καὶ ἀγνωστα περιστατικὰ τῆς ζωῆς των.

Ἡ Σάρα Μπερνάρ, λόγον χάριν, μιὰ μέρα πὺ ἡ λαίδη Γκρόντον, μαζί μὲ τὰς βοηθοῦς της, τὴ βασάνιζε κυριολεκτικῶς στὴν πρόβα μιὰς τριαντῆτας, προσπαθώντας νὰ τὴν κάνη ὅσο τὸ δυνατόν κομψότερη, τῆς φώναξε μὲ τὴ χαριτωμένη της ἀφέλεια:

— Οὐφ! Τὸ παρακάνατε... Μὴν προσπαθεῖτε νὰ μὲ κάνατε νὰ ξεχάσω πὺς εἶμαι μιὰ ἀσχημὴ γοργά. Τὸ ξέρω καλά πὺς εἶμαι ἀσχημὴ. Μὰ ἡ ἀσχημία μου δὲν μ' ἐμποδίζει καθόλου στὴ δουλειά μου. Δὲν μ' ἐμπόδιζε οὔτε σ' αὐτὴ τὴν ἐπιτυχία μου. Καὶ στὴ νεότητά μου, ἀπὸ μικρὸ κοριτσάκι ἀκόμη, ἦμιον ἀσχημὴ. Κι' ὅμως εἶχα τότες ἐρωτικῆς ἐπιτυχίες, περισσότερες ἀπὸ κάθε ἄλλη γυναίκα.

τὴ φτωχὴ ἀσχημὴ παρθένα.

Ἐξαίτια, βήματα ἀκούστηκαν ἐκεῖ κοντὰ καὶ ἡ Λίνα ἀποτραβήχτηκε ἔντρομη ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τοῦ Ἐρνέστου. Ἀποτραβήχτηκε καὶ ἔφυγε, ὅσο πὺ γρήγορα μποροῦσε.

— Λίνα!... Λίνα!... φώναξε ὁ Ἐρνέστος ἀνήσυχτα, βλέποντάς τὴν νὰ τρέχῃ πρὸς τὴν διεύθυνση ἐνὸς γκαρσιῶ.

Ἐκεῖνη ὅμως δὲν σταμάτησε, παρὰ μόνον ὅταν ἔφτασε στὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου.

Στάθηκε ἐκεῖ γιὰ μιὰ στιγμὴ, γύρισε πρὸς τὸν Ἐρνέστο καὶ τοῦ φώναξε:

— Ἀντίο, ἀγάπη μου!... Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ λόγια σου, σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ φιλή σου, καὶ ἄς ἦταν φευτόμα!... Εἶμαι εὐτυχιωμένη... Σ' ἀγαπῶ!... Σὲ λατρεύω!...

Τοῦσπειλε ἓνα φιλή μὲ τὸ χεῖρό της, ἓνα τελευταῖο χαιρὸ καὶ ἔπεσε στὸ γκαρσιῶ!...

Ὅταν ὁ Ἐρνέστος ἔφτασε ἐκεῖ καὶ κατέβηκε μὲ χίλους κινδύνους ὡς τὸ βάθος τοῦ γκαρσιῶ, εἶδε πάνω σ' ἓνα βράχο τὸ φτωχὸ σωματάκι τῆς Λίνας συντριμμένον, χωρὶς πνοὴ ζωῆς...

Ἦταν πειὰ ἓνα πτώμα τὸ σῶμα ἐκεῖνο, πὺ λίγα λεπτὰ πρὶν, τὸ εἶχε νοιώσει τόσο θερμὸ καὶ τόσο ἐρωτευμένον μέσα στὴν ἀγκαλιά του!...

Κι' αὐτὸς, ὁ σκληρὸς κοροῦδευτῆς πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα, ἄρχισε τώρα νὰ κλαίῃ σιωπηλὰ καὶ πικρὰ, χωρὶς νὰ ξέρῃ καὶ αὐτὸς καλά γιατί...!

Ἡ Μαίρη Πίκφορντ.

Ἡ τακτικότερη πελάτρια τῆς λαίδης Γκρόντον ἦταν ἡ περιφημὴ πολυκατομιουργοῦχος ἠθοποιὸς τῆς περασμένης γενεῆς Γκάμπυ Ντελός, στὰ πόδια τῆς ὁποίας σὺφθηκαν βασιληάδες καὶ πριγκιπτες, ἐκλαπαρόντες τὸν ἔρωτά της καὶ γιὰ τὴν ὁποία θυσιάστηκαν καὶ θρόνοι ἀκόμη. Εἶνε γνωστὸ σχετικῶς, ὅτι μετὰ τῶν φανατικότερων καὶ τῶν πὺ ἀφοσιωμένων θαυμαστῶν της ἦταν καὶ ὁ πρῶην βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας Μανουέλ, ὁ ὁποῖος ἔχασε ἐξ αἰτίας της τὸν θρόνον του. Ὁ Μανουέλ, θέλοντας νὰ μὴν πάντα κοντὰ στὴ λατρίειά του, εἶχε παρατήσῃ τὴν πρωτεύουσά του καὶ εἶχε στήσει τὸ λημέρι του στὸ Παρίσι. Ἡ τακτικὴ του αὐτὴ ὄμως δυσσέστησε τοὺς ἰππάρχους του, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐξεθρόνισαν στὸ τέλος.

Καὶ ὅμως, παρ' ὅλη αὐτὴ τὴν θυσία, ἡ Γκάμπυ φερνόταν στὸν Μανουέλ μὲ τὸν πὺ σκληρὸ τρόπο.

Μιὰ μέρα π.χ., μέσα σ' ἓνα απ' τὰ σαλόνια τοῦ μοδιστράδικοῦ τῆς λαίδης Γκρόντον καὶ μπροστὰ σ' αὐτὴν καὶ στὰς δύο βοηθοῦς της, ἔγινε μιὰ ζοφερὴ σκηνὴ μετὰ τῆς Γκάμπυ Ντελός καὶ τοῦ βασιλικῶ ἔραστοῦ της. Ἡ σκληροκαρδὴ ἠθοποιὸς φέφθηκε τόσο ἀπότομα καὶ πρῶστιχα στὸν Μανουέλ, τοῦ μίλησε τόσο ἀσχημα, ὅστε ὁ δυστυχῆς ἐρωτευμένους βασιλεὺς σωριάστηκε καταγῆς, μπροστὰ στὰ πόδια της, μισολιθῶμενος, συνταρασοῦμενος ἀπὸ ὑπερκοῦς σπασμοῦ!...

Μολαπαῖτα ἡ Γκάμπυ δὲν συγκινήθηκε καθόλου. Κότταξε μὲ βλέμμα ψυχρὸ τὸν Μανουέλ, νὰ σπαρταρῆ μπροστὰ της. Ὅταν ὅμως ὁ... ἀγαπημένους της συνήλθε λίγο, συμφιλίωθηκε μαζί του καὶ ἄρχισε νὰ τὸν γεμῆ χάρια.

Μεγάλη φιλιὰ εἶχε καὶ ἔξακολουθεῖ νὰ ἔχῃ ἡ λαίδη Γκρόντον καὶ μὲ τὴ γνωστότατη πρωταγωνίστρια τοῦ κινηματογράφου Μαίρη Πίκφορντ. Ἡ γοητευτικὴ Μαίρη τῆς ἄνοιγε συχνὰ τὴν καρδιά της καὶ μιὰ μέρα τῆς ἀπεκάλεσε ποδὸ ἦταν τὸ μεγάλον μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας της στὴ ζωῆ.

— Ὅταν ποδὸ κάτι, τῆς εἶπε, σκεῖτομα αὐτὸ τὸ κάτι διαρκῶς, ἐπὶ ἡμέρες, ἐπὶ ἐβδομάδες, ἐπὶ μῆνες, νύχτα καὶ μέρα, ὡς πὺν νὰ τὸ ἐπιτύχῃ. Χάρις στὸν τρόπο αὐτόν, ποτὲ στὴ ζωῆ μου δὲν μοῦ συνέβη νὰ μὴν ἐπιτύχῃ ἐκεῖνο πὺ ποθοῦσα.

Ἐνδιαφέροντα εἶνε καὶ τ' ἀνέκδοτα τὸν μεγάλων ἠθοποιῶν τῆς σκηνῆς, τὰ ὁποία διηγεῖται στὸ βιβλίον της ἡ λαίδη Γκρόντον.

Ἡ Ἰσιδώρα Ντοῦγγαν ἦταν κάποτε καλεσμένη στὸ γκάρντεν-πάρτυ μιὰς ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας τοῦ Λονδίνου. Μὰ ἔφτασε ἐκεῖ μὲ μιὰς ὥρας καθυστέρηση. Γιὰ ν' ἀποζημιώσῃ τότε τὴν οικοδέσποινα καὶ τοὺς καλεσμένους πὺ τὴν περιμέναν τόσην ὥρα, τοὺς παρακάλεσε νὰ συγκεντρωθοῦν στὸ μαγευτικότερο μέρος τοῦ κήπου καὶ ἐκεῖ χορεύει ἐπὶ δὺν ὀλόκληρες ὥρες τοὺς ὁραίους κλασσικοὺς χοροῦς της.

Ἡ ὁραία πρωταγωνίστρια τῆς ὀδῆς Πωλίνα Φρέντερικ ἐφρόνιτο νὰ παῖξῃ μιὰ φορὰ σὲ κάποια ταινία ἓνα ρόλο, στὸν ὁποῖο ἔπρεπε νὰ εἶνε ὑπερβολικὰ ἀδύνατη. Γιὰ ν' ἀδυνατίσῃ λοιπὸν ἡ εὐσυνείδητη ἠθοποιὸς, ἔμεινε δεκαπέντε μέρες νηστικὴ, θεονήστικη! Σ' ὅλο τὸ διάστημα αὐτὸ δὲν ἔβαλε τίποτε ἄλλο στὸ στόμα της ἀπὸ τρία φλυτζάνια καφὲ τὴν ἡμέρα.

Ἀπ' τὸ βιβλίον τῆς λαίδης-μοδίστας παρελαίνει καὶ ὁ θρυλικὸς γόνος τῆς ὀδῆς, ὁ μέγας κατακτητῆς καρδιῶν Ροδόλφος Βαλεντινὸ.

Μιὰ φορὰ εἶχε ἐρωτευθεῖ τὸν Βαλεντινὸ κάποια Ἀμερικανίδα πελάτρια τῆς λαίδης Γκρόντον, οὐγγυοῦ ἐνὸς γνωστοῦ πολυκατομιουργοῦχοῦ τοῦ Σικάγου. Ἡ καρία αὐτὴ εἶχε γίνε τρελλὴ γιὰ τὸν ὁραῖο Ροῦντυ. Δὺ ὀλόκληρα χρόνια τὸν κιννοῦσε σάν μανακὴ ἀπὸ πίσω. Ὅταν ὁ Βαλεντινὸ βρισκόταν στὸ Χόλλυγουντ, ἔμεινε καὶ αὐτὴ ἐκεῖ. Εἶχε ἀγοράσει μάλιστα μιὰ ὁραία ἔπαυλα, στὴν ὁποία ἔδινε μεγαλοπρεπεῖς δεξιώσεις, μὲ καλεσμένους τοὺς ἀστέρας τῆς ὀδῆς.

Τὸ καλοκαίρι πὺ ὁ Ροῦντυ πήγαινε νὰ παραθερίσῃ στὸ Μαϊάμ της Φλοριδος, ἡ βαθύπλουτη Ἀμερικανίδα τὸν ἔπεινε πάλι ἑσπίσω. Ὅταν, τέλος, ὁ Βαλεντινὸ ταξίδεψε στὴν Εὐρώπη, ἡ πολυκατομιουργοῦχος θαυμάστριά του τὸν ἀκολούθησε σάν νὰ ἦταν σιά του.

Δὲν περνοῦσε βδομάδα πὺ νὰ μὴν τὸ στείλῃ δῶρα μυθόδους ἄξιας. Μὲ μιὰ λέξι, ἐν' ἀδύνατον νὰ φαντασθῆ κανεῖς σὲ τί θυσίες καὶ σὲ τί κόπους εἶχε ὑποβλήθῃ ἡ γυναίκα αὐτὴ γιὰ νὰ κατακτήσῃ τὴν καρδιά τοῦ Βαλεντινῦ. Κι' ὅμως, ἂν καὶ ἦταν καὶ νέα καὶ ἀρκετὰ νόστιμη, ὁ Ροῦντυ δὲν θέλησε ποτὲ ν' ἀνταποκριθῆ στὸν ἔρωτά της.

Ἀλλὰ ἡ ἀποκαλίψεις τῆς λαίδης Γκρόντον δὲν σταματοῦν ἐδῶ. Θὰ συνεχίσουμε συντομῶς καὶ σ' ἄλλο φῆλλο.